

Tapasin nuoren miehen. Hänet, joka kävi läpi identiteettikriisinsä, rajun sellaisen. Hänet tunnettiin vihan vimmansa vievänä, kosta ja katkeruutta toteuttavana. Tapasin tämän miehen Raamatun lehdistä. Ja kosketuin hänen muutoksestaan. Viha kääntyi hänessä hämmennykseen: ”Ehkä olinkin sokea, ehkä en oivaltanut, mitä on armon avaruus ja anteeksiannon suuruus”. Läheiset kummastelivat hänen uutta identiteettiään, uudenlaista asennemaailmaansa.

Puhun siis Paavalista, jonka lähes kahdentuhannen vuoden takaisen tekstin 9-vuotias Isla luki meille äsken.

Identiteettikriisiinsä joutunut mies avasi silmänsä. Kannattaako vihata, jos toinenkin vaihtoehto on? Onko viisasta hylätä itsensä, jos voi löytää itsensä?

Paavali on tallentanut meille ajatuksiaan oman taustansa kautta. Jotenkin niissä kirkastuu Jumalan tuntemisen ja hyvän tekemisen ehdoton side, välttämätön vastavuoroisuus. Ne vain kuuluvat yhteen. Jumalan läheisyys tuo hyvyyden tekemisen iholle, sielun perusvärinäksi.

Kun Pyhä hipaisee, alkaa nähdä toisin. Kun Pyhä hipaisee, alkaa aavistella uutta. Kun Pyhä hipaisee, alkaa ... niin, mitä alkaa? Silloin jokainen kuulee kutsunsa ja jättää pienen jalanjälkensä armon ja oikeudenmukaisuuden polulla. Silloin saa kutsun sinne, missä arkisin asentein ja konkreettisin teoin kohtaamme toisemme. Kiinnostumme toistemme todellisuuksista kupliemmekin ulkopuolella. Tätäkin Pyhän hipaisu tuottaa: Jumalan tunteminen on Jeesuksen seuraamista, hänen, jonka elämä rikkoi kahlitsevat raja-aidat ja purki nöyryyttävät rakenteet. Hän tuo tavalliseen tämänpuoleisuuteemme tuonpuoleisuuden tuoksun.

Pyhän hipaistessa arki saa mielekkyytensä ja juhallekin tulee tila. Viha kääntyy välittämiseksi. Kyynisyys kääntyy kiitollisuudeksi. Turhat vastaukset kääntyvät tarpeellisiksi kysymyksiksi. Tuomioiden ankaruus kääntyy armahtamiseksi ja ovien sulkeminen tervetuloitotukseksi.

Jumalan tunteminen vie meidät toinen toistemme tuntemiseen, kaltaistemme mutta myös niiden erilaisten, kaikenlaisten.

Identiteettikriisinsä kokenut Paavali ei saanut helppoa elämää, mutta sai mielekkään elämän. Sille polulle hän kutsuu meitäkin; kysymään olenko sokeutunut ja kahleissani, vai sallinko Jumalan tuntemisen vapauttaa minut ja viedä hyvyyden tekemisen tielle.

Kun nyt nousemme tunnustamaan kristillisen uskomme, liitymme esi-isiemme ja esiäitiemme globaaliin ketjuun. Heidän, jotka viittoilevat meitä Pyhyiden ja hyvän tekemisen tielle.